

Arrest

**nr. 66 759 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 mei 2011 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, wordt op 26 februari 2011 in het Rijk aangetroffen terwijl ze aan het werk is zonder arbeidskaart.

Op 26 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 3 maart 2011 wordt verzoekster gerepatriëerd naar Bulgarije.

Op 16 mei 2011 wordt verzoekster opnieuw in het Rijk aangetroffen terwijl ze aan het werk is zonder arbeidskaart. In het “*administratief verslag vreemdelingencontrole*” van de lokale politie van Gent van 16 mei 2011 wordt vermeld:

“Betrokkene was aan het werken in een café te Gent, (...). Betrokkene is alleen in het bezit van een Bulgaars I.K. en rijbewijs. Geen arbeidskaart. Geen aanvraag tot inschrijving. Ze wordt cash betaal(d) per dag. Werkgever verklaart dat ze ingeschreven is als zelfstandig vennoot, doch kan geen papieren voorleggen. Geen aandeelregister aanwezig in de zaak. Vermoeden van schijnzelfstandigheid.”

Op 16 mei 2011 faxt de lokale politie naar de Dienst Vreemdelingenzaken dit administratief verslag vreemdelingencontrole, waarin het proces-verbaalnummer wordt vermeld, en een verklaring van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds van verzoekster daterend van 21 april 2011 waarin zij wordt vermeld als werkend vennoot bij een vennootschap met als hoofdactiviteit “café”.

Op 16 mei 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, D. G. A., bestuurschef

genomen op 16.05.2011

wordt aan

de genaamde I., D., geboren te r. op (in) 30.06.1983, van Bulgaarse nationaliteit,

het bevel gegeven om onmiddellijk, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 8 : oefent een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging ; Betrokkene was aan het werken in een café, te Gent, (...).” Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van een E.U.-lidstaat die onderhevig is aan de arbeidskaart gedurende de overgangsperiode van 01/01/2007 tot 31/12/2011, voorzien in artikel 23 van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en diverse bijlagen bij deze Akte, gevoegd bij het Toetredingsverdrag van 25 april 2005.” Geen arbeidskaart - PV nr GE.61 .LA.040049/2011 opgesteld door politie Gent

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft op 16 augustus 2011 een repliekmemorie ingediend. Het indienen van een repliekmemorie is niet meer voorzien in het procedurereglement of in de vreemdelingenwet, zodat dit stuk uit de debatten wordt geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

(…)

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzing naar uitgebrachte adviezen al echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd. (cfr. A, MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht', Kluwer, Mechelen 2002, 57).

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

In de bestreden beslissing staat immers te lezen dat verzoekster "geen arbeidskaart" zou gehad hebben terwijl verzoekster geen arbeidskaart nodig had, nu zij als zelfstandige aan het werken was, zodat dit argument elke grondslag mist en niet van aard is om de bestreden beslissing te dragen.

Het is verzoekster een raadsel waarom verweerder van oordeel is dat verzoekster een arbeidskaart zou nodig hebben, terwijl verzoekster voldoende aantoonde dat zij als zelfstandige aan het werk was.

Er wordt nergens een bewijs verstrekt van de beweringen van verweerder.

Er ligt nergens een veroordeling en/of dagvaarding voor.

Verweerder beperkt zich tot het vermelden van een P.V.-nummer, zonder meer.

Nergens wordt aangetoond dat de gegeven argumenten voldoende draagkrachtig zijn om de beslissing te verantwoorden, zoals vereist wordt door bovenvermelde artikelen.

Hierdoor is het thans voor verzoekster allerm minst duidelijk waarom de bestreden beslissing genomen werd.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is,

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (...).

Het begrip afdoende impliceert hierbij dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV, nr. 13.649, 3 juli 2008, RvV, nr. 17.062, 13 oktober 2008, RvV, nr. 16.211, 23 september 2008).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoekster, alsook deze (correct) beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien derhalve verzoekster in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing, heeft verweerder de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekster onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op de vaststellingen van de lokale politie van Gent. Zo blijkt dat verzoekster aan het werken was in een café, dat ze niet in het bezit was van een arbeidskaart, dat er geen aanvraag tot inschrijving was, dat ze cash per dag betaald werd, dat de werkgever verklaarde dat verzoekster was ingeschreven als zelfstandig vennoot, maar dat hij geen papieren kon voorleggen, dat er geen aandelenregister aanwezig was in de zaak en dat er een

vermoeden van schijnzelfstandigheid is. De verwerende partij meent dat de gemachtigde geheel terecht kon oordelen dat verzoekster een bedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, dat ze aan het werken was in een café, dat zij echter een onderdaan is van een E.U.-lidstaat die onderhevig is aan de arbeidskaart gedurende de overgangsperiode van 1 januari 2007 tot 31 december 2011, voorzien in artikel 23 van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en diverse bijlagen bij deze Akte, gevoegd bij het Toetredingsverdrag van 25 april 2005 en dat verzoekster geen arbeidskaart heeft. Tevens wordt er in de motieven van het bevel verwezen naar het PV met nr. (...) opgesteld door de lokale politie van Gent. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het proces-verbaal met nr. (...) van de lokale politie van Gent. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier onder de vorm van een administratief verslag vreemdelingencontrole met vermelding van het PV-nummer en het voorwerp en de inhoud van dit stuk worden weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging, zij beschikt niet over een arbeidskaart.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt dat het motief dat zij niet in het bezit was van een arbeidskaart elke grondslag mist, nu zij als zelfstandige aan het werken was en zij bijgevolg geen arbeidskaart nodig had. Bovendien meent verzoekster dat er geen bewijs wordt verstrekt van de beweringen in de bestreden beslissing omdat er nergens een veroordeling of dagvaarding voorligt.

De Raad herhaalt dat het administratief verslag vreemdelingencontrole met vermelding van een PV-nummer van de lokale politie van Gent van 16 mei 2011 waarop de bestreden beslissing steunt, zich in het administratief dossier bevindt en dat daarin het volgende vermeld wordt:

"Betrokkene was aan het werken in een café te Gent, (...). Betrokkene is alleen in het bezit van een Bulgaars I.K. en rijbewijs. Geen arbeidskaart. Geen aanvraag tot inschrijving. Ze wordt cash betaald(d)"

per dag. Werkgever verklaart dat ze ingeschreven is als zelfstandig vennoot, doch kan geen papieren voorleggen. Geen aandeelregister aanwezig in de zaak. Vermoeden van schijnzelfstandigheid."

Een dagvaarding of veroordeling, zoals verzoekster stelt, is niet vereist. De gemachtigde van de staatssecretaris kon in alle redelijkheid gebruik maken van het administratief verslag vreemdelingencontrole met vermelding van een PV-nummer van de lokale politie van Gent dat zich in het dossier bevindt.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op het moment van de controle enkel een zelf ingevulde verklaring van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds van 21 april 2011 kon voorleggen waarin zij wordt vermeld als werkend vennoot bij een vennootschap met als hoofdactiviteit "café", maar geen andere papieren die wijzen op inschrijving als zelfstandige. De politie stelde tevens vast dat er geen aanvraag tot inschrijving was, dat er geen aandeelregister in de zaak aanwezig was, dat verzoekster cash wordt betaald per dag en dat er een vermoeden is van schijnzelfstandigheid. De motieven van de bestreden beslissing steunen bijgevolg op de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoekster aanvoert dat zij aan het werk was als zelfstandige en zodoende geen arbeidskaart nodig had, stelt de Raad vast dat deze eenvoudige bewering van verzoekster geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing die steunen op het administratief verslag vreemdelingencontrole van de politie dat zich in het dossier bevindt en waarin op duidelijke wijze wordt aangegeven dat verzoekster geen bewijs van haar inschrijving kon voorleggen en dat er een vermoeden is van schijnzelfstandigheid.

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift stukken die er volgens haar op wijzen dat zij is ingeschreven als zelfstandige. Behalve de verklaring van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds van 21 april 2011, bevinden deze stukken zich niet in het administratief dossier. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Zoals reeds gesteld, doet de verklaring van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds die door verzoekster zelf is ingevuld, geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing dat verzoekster aan het werk was in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging en aan de verwijzing naar het proces-verbaal van de politie, waarin gesteld wordt dat er geen bewijs van inschrijving of aandeelregister in de zaak aanwezig was, dat verzoekster per dag cash betaald werd en dat er een vermoeden is van schijnzelfstandigheid.

De gemachtigde van de staatssecretaris is op basis van de stukken van het dossier en in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending zorgvuldigheidsbeginsel

Er dient vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoekster grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu verzoekster aan het werk was als zelfstandige (stukken 2-6) .

Van verzoekster kan moeilijk gewenst worden een arbeidskaart aan te vragen als ze als zelfstandige werkt.

Hoewel verzoekster aldus volkomen in orde was met betrekking tot de vereiste documenten en zij op die manier derhalve de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet geschonden heeft, riskeert zij nu, louter door de foutieve handelswijze van verweerster, uitgewezen te worden.

Het spreekt voor zich dat verzoekster hierdoor ernstige schade lijdt.

Door geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster, heeft de administratie op ernstige wijze het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en verzoekster schade berokkend.

De administratie heeft immers niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoekster rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en aldus een onzorgvuldige beslissing genomen."

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster niet aantoont met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Voor zover verzoekster zou verwijzen naar de stukken die zij bij het verzoekschrift voegt, benadrukt de verwerende partij dat verzoekster deze documenten niet heeft voorgelegd bij de controle door de politie en dat de gemachtigde hiervan evenmin kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing. Met deze stukken kon dan ook geen rekening worden gehouden.

De verwerende partij wijst erop dat de politie van Gent uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat verzoekster aan het werken was in een café en niet in het bezit was van een arbeidskaart, er geen aanvraag tot inschrijving was, verzoekster cash werd betaald per dag, de werkgever verklaarde dat ze ingeschreven was als zelfstandig vennoot maar geen papieren kon voorleggen, er geen aandelenregister aanwezig was in de zaak en er een vermoeden van schijnzelfstandigheid is. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar dit proces-verbaal.

Verzoekster toont niet aan dat er onzorgvuldig werd te werk gegaan bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid aan verzoekster bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat zij als zelfstandige geen arbeidskaart nodig heeft, zodat de bestreden beslissing steunt op foutieve feiten, en dat er geen rekening werd gehouden met alle gegevens die verzoekster heeft verstrekt.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op de stukken van het dossier, meer bepaald het administratief verslag vreemdelingencontrole met vermelding van een PV-nummer van de lokale politie van Gent waaruit blijkt wat wordt vermeld in punt 3.1.3. van dit arrest. Bijgevolg is er geen sprake van een foutieve feitenvinding.

Verzoekster toont niet aan welke gegevens zij zou hebben verstrekt waarmee geen rekening zou zijn gehouden. Uit het administratief dossier blijkt dat het enige stuk dat verzoekster heeft voorgelegd, een zelf ingevulde verklaring van aansluiting is bij een sociaal verzekeringsfonds waarin verzoekster wordt vermeld als werkend vennoot. Ondanks deze door verzoekster zelf ingevulde verklaring van aansluiting, werd door de lokale politie van Gent vastgesteld dat er geen bewijs van inschrijving of aandeelregister in de zaak aanwezig was, dat verzoekster per dag cash betaald werd en dat er een vermoeden is van schijnzelfstandigheid. Bijgevolg kon op basis van de stukken van het dossier gesteld worden dat verzoekster aan het werk was in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“De controle die door de wijkcommissariaat van verzoekster werd gevoerd heeft nog niet geleid tot enige vervolging van verzoekster of beschuldiging ten hare laste naar aanleiding van dat onderzoek (voor zover aan haar bekend is).

Toch meent de bestreden beslissing reeds voldoende elementen voorhanden te hebben om haar te laten verwijderen op grond van het niet hebben van een arbeidskaart.

De administratieve overheid baseert zich hiervoor louter op een aanvankelijk P.V.—nummer, waaruit absoluut niets met betrekking tot verzoekster en haar toestand kan afgeleid worden!

Evenwel geldt hier het vermoeden van onschuld.

De bestreden beslissing heeft niet eens afgewacht of er al dan niet een mogelijke vervolging van verzoekster komt om de beslissing aan de verzoekster te betekenen.

Toch en zonder te motiveren waarom het vermoeden van onschuld en de procedureregels mogen worden genegeerd, acht de bevoegde administratieve overheid het nodig om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan iemand, die steeds de wetgeving heeft nageleefd.

Er is geen enkele rechtsgeldige reden om een mogelijke (!) zaak niet af te wachten.

Verzoekster heeft hierbij bovendien nooit de kans gehad om zich te verdedigen tegen het nemen van de bestreden beslissing en tegen de mogelijke, nog steeds onduidelijke redenen die aan de basis hiervan liggen, zodat haar fundamentele rechten inzake geschonden zijn.

Tijdens de controle en tijdens de betekening van de bestreden beslissing (die gebaseerd is op de nog onduidelijke en nooit ter kennis gebrachte vaststellingen van de verbalisanten) aan verzoekster nooit uitgelegd wat haar al dan niet ten laste werd gelegd, zodat zij onmogelijk kon volgen wat er gebeurde en waarom zij plots een beslissing om het grondgebied te verlaten heeft gekregen.

De bestreden beslissing steunt derhalve op een manifeste schending van de rechten van de verdediging.

In casu kan niet anders worden beslist dan dat het middel gegrond is."

3.3.2. In de nota verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad en benadrukt dat in onderhavige procedure niet op ontvankelijke wijze een schending kan worden aangevoerd van het vermoeden van onschuld. Evenmin kan er volgens de verwerende partij worden verwezen naar de schending van de rechten van de verdediging, omdat die op het administratiefrechtelijke vlak enkel in tuchtzaken bestaan.

3.3.3. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Waar verzoekster zich beroept op het vermoeden van onschuld, wijst de Raad erop dat dit vervat is in artikel 6.2 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens 5 oktober 2000, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling en het daarin vervatte vermoeden van onschuld in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De bestreden beslissing heeft immers geen strafbaar feit tot voorwerp, maar stelt enkel vast dat verzoekster aan het werk is zonder de daartoe vereiste machtiging zodat haar op deze grond bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wijst de Raad op de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan de vreemdeling die noch gemachtigd is noch toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, een bevel kan worden gegeven om het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten, wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. *In casu* volstond de vaststelling dat verzoekster aan het werk was in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging om een bevel uit te vaardigen. Verzoekster werd door deze loutere vaststelling niet in rechte beschuldigd.

Het derde middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET